

Na broj: P-272/2019

TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU
Amruševa 2/II
10000 ZAGREB

PRAVNA STVAR

Tužitelj: VICTA d.o.o., Karlovac, Brezova glava 20, OIB 52459172681

Tuženik: PRIVREDNA BANKA ZAGREB, d.d., Zagreb, Radnička cesta 50,
OIB 02535697732

Umješac na strani tuženika: SOCIETA PER LA GESTIONE DI ATTIVITA - SGA S.p.A.,
dioničko društvo, Via San Giacomo, 19, 80133 Napulj (Italija)
sada AMCO - ASSET MANAGEMENT COMPANY S.P.A.
dioničko društvo, VIA SANTA BRIGIDA 39, 80133 Napulj
(Italija), OIB: 29163637960

Radi: isplate i utvrđenja

zastupan po:
ODVJETNIK
Zoran Galić
tel: 3690-774, Fax: 3690-775
selska cesta 90/B - Hruševačka 3

PRIJEDLOG UMJEŠAČA ZA DOPUŠTENJE REVIZIJE

protiv presude
Visokog Trgovačkog suda
Republike Hrvatske, broj PŽ-5936/2019-2 od
17. prosinca 2020. godine

3x,

Umješac je dana 28. siječnja 2021. godine zaprimio presudu Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-5936/2019-2 od 17. prosinca, 2020. godine kojom je u točki I. izreke odbijena žalba tuženika i žalba umješaca na strani tuženika kao neosnovana i potvrđena

je presuda Trgovačkog suda u Zagrebu broj P-272/2019-12 od 22. kolovoza 2019. u pobijanoj točki II. izreke. Točkom III. izreke presude uvažena je tužiteljeva žalba, te je preinačena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-272/2019-12 od 22. kolovoza 2019. u preostalom dijelu pobijane točke I. i u pobijanoj točki III. izreke te je naloženo tuženiku isplatiti tužitelju iznos glavnice od 1.300.000,00 EUR- a u protuvrijednosti u kunama, zajedno s kamatama tekućim od 1. kolovoza 2009. pa do isplate, te je naloženo tuženiku naknaditi tužitelju troškove parničnog postupka u iznosu od 2.105.065,00 kn, kao i troškove žalbenog postupka u iznosu od 131.093,75 kn.

Umještač u otvorenom zakonskom roku iz članka 387. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine broj 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19: u daljnjem tekstu ZPP) u svezi članka 385. ZPP-a protiv presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, broj Pž-5936/2019-2 od 17. prosinca 2020. godine, putem ovlaštenog punomoćnika, podnosi prijedlog za dopuštenje revizije

zbog pravnog pitanja koje je važno za odluku u sporu i za osiguranje jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni ili za razvoj prava kroz sudsku praksu podnosi slijedeći

PRIJEDLOG ZA DOPUŠTENJE REVIZIJE

U konkretnom predmetu odbijen je zahtjev tuženika za utvrđenjem da je raskinut Ugovor o dugoročnom kreditu broj 7791000173 sa sporazumom stranaka o zasnivanju založnog prava na nekretninama i pokretninama radi osiguranja novčane tražbine dana 8. siječnja 2009. između tužitelja i tuženika, te je naloženo tuženiku da isplati tužitelju iznos glavnice od 1.300.000,00 EUR- a u protuvrijednosti u kunama, zajedno s kamatama tekućim od 1. kolovoza 2009. pa do isplate, te je naloženo tuženiku naknaditi tužitelju troškove parničnog postupka u iznosu od 2.105.065,00 kn, kao i troškove žalbenog postupka u iznosu od 131.093,75 kn.

Pravna pitanja:

Umještač smatra da su pitanja koja će po dopuštenju postaviti važna za osiguranje jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih u njezinoj primjeni, a koja glase:

1. Da li postoji pravni interes tužitelja za traženjem kondemnatorne zaštite u slučaju kada Vrhovni sud Republike Hrvatske ukine drugostupanjsku presudu suda, a isti se naplatio u ovršnom postupku temeljem ukinute drugostupanjske presude
2. Da li dostava neistinite dokumentacije prilikom sklapanja Ugovora o kreditu predstavlja razlog za raskid Ugovora o kreditu, a sve u smislu odredbe članka 4. Zakona o obveznim odnosima i članka 319. stavka 2. Zakona o obveznim odnosima

Razlozi:

U odnosu na pitanje ad.1. Visoki trgovački sud Republike Hrvatske je u presudi broj PŽ-5936/2019-2 od 17. prosinca, 2020. godine zauzeo shvaćanje da je tužitelj ima pravni interes za donošenje kondemnatorne odluke kojom se tuženiku nalaže plaćanja koje mu je bilo i ranijom ukidnom odlukom naloženo, jer ukoliko tuženik ne raspolaže pravnom osnovanom koja opravdava već prisilno provedenu naplatu, na raspolaganju nema nikakvih pravnih instrumenata ako tuženik zatraži povrat prisilno naplaćenih iznosa.

Umještač smatra neosnovanim stajalište suda, obzirom na činjenicu da sud polazi isključivo od interesa tužitelja u predmetu, a pritom ignorirajući činjenicu da se tužitelj naplatio, a drugostupanjski sud ponovno nalaže isplatu naplaćenog iznosa, a temeljem koje presude tužitelj ponovno može podnijeti zahtjev za izravnu naplatu. Stoga je neosnovano postojanje pravnog interesa tužitelja za traženjem kondemnatorne zaštite.

Umještač smatra da je navedeno pitanje važno za osiguranje jedinstvene primjene prava i ravnopravnost svih uz njezinoj primjeni, obzirom na činjenicu da se radi o veoma čestom slučaju, slijedom čega je nužno postaviti javnu granicu i kriterij u odnosu na naprijed navedeno pitanje.

U odnosu na pitanje ad.2. Visoki trgovački sud Republike Hrvatske zauzeo je pravno stajalište kako tuženik nije na adekvatan način dokazao odlučnu činjenicu da je upravo tužitelj tuženiku dostavio neistinitu dokumentaciju.

Nejasno je kako bi to po stajalištu Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske tuženik na adekvatan način dokazao da je upravo tužitelj dostavio tuženiku neistinitu dokumentaciju. Nejasno je tko bi drugi mogao dostavljati tuženiku dokumentaciju potrebnu za odobrenje kredita osim samog tužitelja. Tko drugi bi uopće imao bilo kakav interes za dostavom dokumentacije za odobrenje kredita osim tužitelja. Stoga je potpuno nejasno stajalište suda u pogledu adekvatnog načina kojim bi tuženik dokazao da je upravo tužitelj dostavio tuženiku neistinitu dokumentaciju. Sukladno odredbi članka 319. stavka 2. ZOO-a, a na koju odredbu je uputio i Vrhovni sud Republike Hrvatske u svojoj odluci-rješenju poslovni broj Revt 143/16-3 od 18. siječnja 2017. odredbe ugovora primjenjuju se onako kako glase, a pri tumačenju spornih odredaba ne treba se držati doslovnog značenja pojedinih izričaja, već treba istraživati zajedničku namjeru ugovaratelja i odredbu tako razumjeti kako to odgovara načelima obveznog prava utvrđenim ovim Zakonom.

Umještač smatra kako je dostava neistinite dokumentacije razlog za raskidom ugovora, jer se takva okolnost u konkretnom slučaju i ostvarila, a pri tome nije relevantno tko je dostavio tu dokumentaciju.

Umještač stoga smatra kako su prvostupanjski i drugostupanjski sud u donijetim presudama nepravilno primijenili naprijed navedenu odredbu članka 319. stavka 2. ZOO-a, čime je ugrožena ravnopravnost svih u primjeni prava, a posebice obzirom na odredbu članka 4. ZOO-a kako u zasnivanju obveznih odnosa i ostvarivanju prava i obveza iz tih odnosa sudionici su dužni pridržavati se načela savjesnosti i poštenja, te da se poštuje načelo zakonitosti i pravičnosti u primjeni pravne norme. U postupku je jasno utvrđeno kako tužitelj nije poštivao načela obveznog prava, posebice načela savjesnosti i poštenja, prilikom zaključenja Ugovora o kreditu.

Stoga su postavljena pitanja važna su za osiguranje jedinstvene primjene prava i ravnopravnost svih u njezinoj primjeni, pa umještač smatra intervenciju Vrhovnog suda

Republike Hrvatske nužnom.

Slijedom navedenog, predlaže se Vrhovnom sudu Republike Hrvatske donijeti rješenje kojim se dopušta revizija u konkretnom predmetu u odnosu na postavljena pitanja.

U Zagrebu, 01. ožujka 2021.

Umješac
zastupan po:

ODVJETNIK
Zoran Galic
tel: 3690-774, Fax: 3690-117
Šolska cesta 90/92, Hrvatska